

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Τὸ νέον μας ἔνδυμα. — Φρού-Φρού. — Φρέσκα-Φρέσκα.— Τὰ παίρνει (ποίημα).—Καραμέλες.—Κεραλλονήτικα ('Αναφορά ἐπιστράτων, ἑλληνοτουρκικαὶ διαχύσεις). —Παίδιον ἔτι . . . — Πάτραι.—Τὶ θέλω (ποίημα).—NINA.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΕΝΔΥΜΑ

Ἡ Ἑλλὰς ἀπέβλεπε τὸ ἱμάτιον τῆς εἰρήνης ἵνα περιβληθῇ τὴν **στρατιωτικὴν χλαμύδα**. Τοιαῦται μεταβολαὶ γίνονται εἰς δύο διαφόρους περιστάσεις· ὅταν ἔχωμεν ἀπόκρεω· ὅταν ἐπίκειται πόλεμος. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιοματικῆς, ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ βυζαντινίζων Αἰὼν, ἀντιπολιτευόμενος, κατάρθρωσε καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς τόσον ἑτερογενεῖς ὁροὺς νὰ συμφύρῃ, νὰ ἀναμίξῃ εἰς ἓν. Ἐντεῦθεν εἰχομεν τὰς Ἀπόκρεω τοῦ Δομοκοῦ, ἀνταξίας πρὸς τὰς ὀδοδρομίας καὶ σασκιοδρομίας τῶν περυσινῶν ἀπόκρεω τοῦ Δήμου Κερκυραίων. Καὶ ἐκεῖνας μὲν ἔβαναν ζαχαρωτὰ αἱ ντόναι τῆς Σκιαράδας, ἐνῷ μὲ αὐτὰς ἀπεπειράτο ὁ τότε ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος νὰ ζαχαρώσῃ καὶ ἐξευμενίσῃ τοὺς πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων.

Αἱ προπαρασκευαὶ τῆς ἐνεστώσης κυβερνήσεως προμηνύουν **πόλεμον ἢ ἀπόκρεω**· Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ὅλους μας.

Ἐὰν ὑπῆρξε τόπος δεσποτικώτατα κυβερνηθεὶς ἄχρι τοῦδε εἶναι ἡ Ἑλλὰς· καὶ πάλιν ἂν ὑπῆρξε τόπος ἀδέσποτος καταντήσας καὶ ἀκυβέρνητος ἕως τώρα διατελέσας· εἶναι καὶ πάλιν ἡ Ἑλλὰς.

Αὐτὸ τὸ δεσποτικὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἀκυβέρνητον μᾶς κάμνει νὰ τρέμωμεν, μήπως περὶ τὸν ἴστον τῆς ἐθνικῆς σημαίας ἦν ἐκτυλίσσουν ὡς μάγον ὀπτασίαν προκαλοῦσαν αὐθόρμητον θυσίαν χρήματος, αἵματος, μέλλοντος, ζωῆς, ἐκρέμασαν κρυφὰ κωδωνίσκους, περιέβαλον πολυχρώμους ταινίας καὶ ὅταν ἡ ὀπτασία διαλυθῇ, ὅταν οἱ ὅροι τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας πέσουν λειπόθυμοι, ὅταν χαθῇ νεολαία, μazuροφο-

ρέσουν οἰκογένειαι, κλονισθῇ ἡ ὕλικὴ εὐημερία, γερμίσουν τὰ πεζοδρόμια ἑπαϊτῶν καὶ τῶν προαγωγῶν αἱ αὐλαὶ ὑπάρξεων, αἵτινες ἀντήλλαξαν ἀντὶ ἄρτου τιμὴν, ὅταν οἱ φόροι ἐξογκωθοῦν εἰς χιονοστιβάδα καὶ τὰ δάνεια μεταβληθοῦν εἰς ἀλύσεις, ὅταν ὁ περίγελως συρίξῃ εἰς ἀκοὰς φιλοτιμίας, μᾶς εἶπουν τότε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα εἰς χεῖλη ρυπαρά·

— Δὲν ἦτο σημαία, ἦτο τὰ γαῖτανάκι.

Ἀπὸ τοῦ 1876 ἐφορτώθημεν διακόσια ἑκατομμύρια χρέους, ἀπωλέσαμεν πεντακισχιλίαις τὸ ὀλιγώτερον ὑπάρξεις, ἐπληρώσαμεν κραυγῶν Ἑλλάδα τε καὶ Ἀσίαν ὅτι ἐξοπλιζόμεθα, χιλίους ὑπεγράψαμεν προβιβασμοὺς ἀξιοματικῶν, ἔσχομεν εἴκοσι τεσσάρων ὥρων στάσιν, δημοκρατικοὶ δι' ὀλίγους μῆνας ἐγενόμεθα, διηρέσαμεν τὸν στρατὸν εἰς σώματα καὶ εἰς μεραρχίας, ἀφῆρέσαμεν ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου διὰ τῆς ἐφεδρείας καὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς πεντακόσια τὸ ὀλιγώτερον ἑκατομμύρια ἀξίων, ἐμείναμεν ἡμεῖς μόνοι μετέωροι ὡς βλάκες ἐν μέσῳ τῆς Βυρῶπης ἐργαζομένης ὡς ἑκατόγχειρος εἰς τὸ μέγα στάδιον τῆς ὕλικῆς εὐημερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐξελιξέως, καὶ **τὴν 10 Μαρτίου 1880** εὐρέσθημεν στρατιωτικῶς εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκόμεθα πρὸ τοῦ 1876.

Διὰ τί :

Ἡ Ἑλλὰς ἐζήτησε πάντοτε νὰ ἔχῃ στρατὸν, οὐδέποτε νὰ γίνῃ στρατιωτικὴ.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃτε τὴν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὁρῶν ὑπισταμένην διαφορὰν, ὑποθεσάτε τὴν Ἑλλάδα ὅλην πτωχὴν, πλὴν πεντήκοντα ὁμογενῶν ἑκατομμυριοῦχων· θὰ εἶχε τότε πλουσίους, αὐτὴ δὲν θὰ ἦτο πλουσία.

Ὁ στρατὸς εἶναι τάξις, δὲν εἶναι τόπος, δὲν εἶναι λαός. Ἡ τάξις αὕτη εἶναι ὀργανισμὸς παράσιτος ἐν μέσῳ τοῦ ὅλου τῆς κοινωνίας ὀργανισμοῦ. Ἡ θεωρία τῶν μικροσκοπικῶν παρασίτων κατέχει τώρα θέσιν κυρίαρχον ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστῇ· ἐξηγεῖ πολλὰς ἐπιδημικάς τε καὶ μὴ νόσους. Ὁ ἀὶρ εἶναι διπλοῦς ἀγωγὸς ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς εἰς τὴν κοινωνιολογίαν ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη. Ἡ κοινωνικὴ ἱατρικὴ ἐξετάζουσα τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ χωρὶς μικροσκοπίου, μόνον διὰ τοῦ γυμνοῦ